

Tyto elegické, v píseň vsunuté nápěvky mají stejnou podobu s nápěvky pláče. Půda, z které vyrůstají, jest prosáklá slzou. Těžký, svrchovaný bol ovládá duši i tělo. Tělu nemožno se uspokojiti, duši nemožno uvažovati. Tyto příčiny rodí hustým, silným dechem velký, oblý nápěvek čisté barvy samohláskové, jenž jen vzlykotem a zajíkáním se přetrhává.

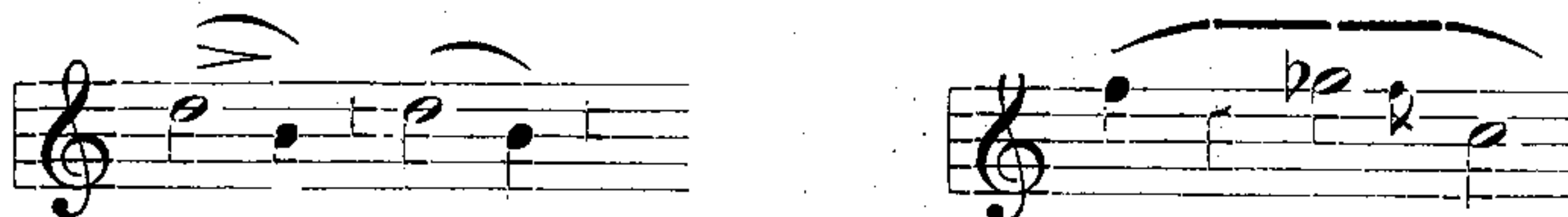
Stejná podoba elegických nápěvků v písni a nápěvků pláče vynikne na několika příkladech.

Malou »Lojzinu«, která neuměla ještě rychle běhati, posadili do trávy; ostatní děcka rozběhla se po malinách a ztratila se v povyroslém křoví.

Opuštěná »Lojzina« strachem a lítostí dala se do usedavého pláče, který se rozléhal po celé stráni a míchal se s pokřikováním ostatních dětí.

Tu se až zajíkala:

Nápěvky pláče jiného děcka:

V těchto nápěvcích bolná nálada bezprostředně se ukazuje; proto naopak vzbuzují slyšené elegické nápěvky nejúspěšněji touž náladu smutnou, ze které vzešly. Smutné písně jsou nejsrozumitelnější.

V písních mají elegické nápěvky sčasovku svou, neodvislou na útvaru písně; stylizovány jsou jen nápěvně.

Tak na př. v písni 143 a) nápěvek bolu

